

Psychosynoptologie

Hans C. Moll PhD. (Transpersoonlijk psycholoog/neurotheoloog)

DE GRONDSLAG VAN HET BASISCONFLICT.

Ieder mens ervaart op zijn tijd een bepaalde vorm van disharmonie. Deze disharmonieën of dissonanties hebben verschillende triggers en accentueren zich steeds naar aanleiding van een grote verscheidenheid aan situaties. Het heeft lang de aandacht gehad waarom en hoe deze disharmonieën ontstaan. Laten we vanuit de psychosynoptologie eens een nieuwe benadering van een oud probleem op tafel leggen.

Mijn vader heeft een lichaam, dat lichaam is opgegroeid en heeft bepaalde fysieke functies. Het lichaam is echter niet het enige, want we hebben ook de energie en het bewustzijn. Deze drie aspecten zijn nauw verbonden en we kunnen rustig zeggen dat zij volledig geïntegreerd zijn. Indien op een bepaald moment de integratie vermindert, zien we al snel lichamelijke en misschien zelfs psychische problemen ontstaan. Vanuit de meer esoterisch gerichte leringen zegt men dan ook dat elke cel een eigen bewustzijn heeft, welke uiteraard verbonden is of opgenomen in het grote fysieke geheel.

Dit celbewustzijn is dus een onderdeel en tegelijkertijd een energetisch kopie van het grote lichaamsbewustzijn. Dit is voor ieder persoon specifiek. Mijn vader heeft dus een lichaam, waarvan elke cel, elk weefsel, elk orgaan doordrongen is van zijn specifieke bewustzijns patroon. Elke cel is een 'vadertje' op zich. Als we dit denkbeeld nu eens vasthouden, dan is het juist dat elke zaadcel van mijn vader eveneens zijn bewustzijn vertegenwoordigd. In de psychosynoptologie noemen we deze vorm van bewustzijn het spermoidale bewustzijn.

HET SPERMOIDALE BEWUSTZIEN.

Deze bewustzijnsvorm is opgebouwd uit het voorouderschap van mijn vader. Al zijn voorouders met hun specifieke basispatronen zijn hierin vertegenwoordigd. Hij is er mee geboren en heeft dit ancestrale bewustzijnsaspect met zich meegedragen, bewuster gemaakt en meer gespecialiseerd naar zijn eigen aard en karakter.

Het spermoidale bewustzijn is dus een verder uitgewerkte karakterisering van het voorouderlijke gegeven. Het is daarom acceptabel om te constateren dat deze zaadcel niet alleen het erfelijke materiaal levert, maar eveneens zorg draagt voor de psychische- of bewustzijns capaciteiten van de voorouderlijke lijn en in het bijzonder die van mijn vader.

HET OVOIDALE BEWUSTZIEN.

Natuurlijk ben ik niet alleen ontstaan vanuit de zaadcel van mijn vader, want ook mijn moeder heeft haar deel geleverd door het schenken van een eicel. Voor haar geldt natuurlijk exact hetzelfde verhaal en dit moederlijke celbewustzijn noem ik het

ovoidale bewustzijn, stammend van het ovum (=eicel).

Haar eicel is in werkelijkheid qua energie en bewustzijn identiek aan mijn moeder. Zij draagt het bewustzijnsaspect van haar voorouders met zich mee en heeft dit eveneens op haar manier benadrukt en vorm gegeven.

DE KERN VAN HET BASISCONFLICT.

Zodra de fysieke eenwording van zaadcel en eicel heeft plaatsgevonden, is er een nieuwe eenheid ontstaan. We zien dan de aanzet tot een organisme dat later zijn eigen karakteristieke patroon gaat scheppen.

De spermoidale en ovoidale bewustzijnsstructuren leggen zich hierbij niet zo gemakkelijk neer. Kijk maar eens naar onze eigen situatie, hoe is de relatie met de ander? Hoe verloopt onze communicatie en samenwerking? Hoe verlopen deze tussen vader en moeder? Wie is de baas in huis?

Een optimale integratie van deze twee bewustzijnsstructuren is noodzakelijk willen zij in harmonie kunnen leven. De mate van integratie bepaalt de psychische basisstructuur van het komende wezentje. Elk kind wordt geboren met de al dan niet goed geïntegreerde psychische structuren van zijn ouders. Van deze integratie is veel afhankelijk want het bepaalt de manier van reageren van het pasgeboren kind.

Op basis van deze reacties, de afweermechanismen, ontstaat dan geleidelijk aan het karakter, waar de mens de rest van zijn leven mee "moet" leven.

Zodra het kind geboren wordt, herkent het in eerste instantie die dingen die hem bekend zijn. Hij vindt "zichzelf" bevestigd in de structuren die hem aangeboden worden. En wie zijn dat? Juist! Vader en moeder. Zij zijn het die zich weerspiegelen in het pasgeboren kind. Eveneens weerspiegelt het kind zich in de ouders, bevestigt zich en vertrouwt op deze al bekende patronen.

De psychologie gaat uit van het internaliseren van vader en moeder, maar uit bovenstaande blijkt dat het niet een echt internaliseren is. Het kind "is zijn vader en moeder". Hij "is in werkelijkheid zijn ouders". Wordt het kind op een negatieve manier behandeld of teleurgesteld dan voelt het kind dit in eerste instantie als een probleem of conflict in zichzelf. Onzekerheid en daaropvolgende bezorgdheid en mogelijk angst zijn de gevolgen van deze psychische ondermijning.

Het is dan ook niet vreemd dat het kind zijn innerlijke pijn en gevoelde tekortkomingen gaat compenseren en/of afweren. Deze defensieve maatregelen zijn noodzakelijk om zich in het leven staande te houden.

Met het ouder worden van het kind komt de ervaring dat niet alles van binnenuit komt, maar dat er vooral veel buiten gebeurt. Deze uiterlijke invloeden worden nu vanuit de aangewende interpretaties naar buiten toe geprojecteerd. Het is dan niet meer "mijn pijn" of tekortkoming en ook niet meer mijn ouderconflict, maar de boze wereld, de ander of anderen.

Adler had volkomen gelijk toen hij zei: *"Het is niet de opvoeding en het zijn niet de situaties waarin een kind verkeert die bepalen hoe hij zich ontwikkelt. Het is vooral de manier waarop het kind de opvoeding en situaties ervaart".*

Uit bovenstaande kunnen we de opdracht van elk levend wezen centraal gaan stellen, namelijk een volledige integratie van het spermoidale en ovoidale bewustzijn.

Hierdoor komt men tot een harmonieus samenzijn (eubiose) van de ingeboren vader- en moederstructuren. In dit verlengde ligt dan onze persoonlijke bewustzijns-groei. Door deze groei "verlossen" wij ook onze voorouders, inclusief vader en moeder, van de tekortkomingen die zij tijdens hun leven bewust of onbewust hebben ervaren. Door onze "individuele" groei, groeien zij mee en dan wordt onze oplossing ook hun oplossing. De zo zwaar beladen erfzonde wordt nu een open opdracht voor ons allemaal om een herstel tot stand te brengen (Hebreeuws: Tikoën).

Onze spiritualisering geeft hun de rust en het vertrouwen dat dit doel in de toekomst gehaald kan worden. In de psychosynoptologische zielsleer komt dit principe overeen met het ancestrale vermogen. Dit is als het ware een 'eeuwig pakhuis van zielspatronen' die wachten op bevrijding. Het psychosynoptologische systeem geeft de weg aan om deze verantwoordelijkheid te dragen en inzicht te geven aan jezelf en anderen.

We moeten in gedachten houden, dat dit concept niet uitgaat van een min of meer spiritistisch wereldbeeld (het geloof in een persoonlijk voortbestaan na de dood), maar eerder vanuit dynamische en energetische trillingsfrequenties in de kosmos, die door ons handelen geneutraliseerd kunnen worden. Dit kosmische wordt o.a. genoemd: Akasha (India), noösfeer (Teilhard de Chardin), morfogenetische velden (Sheldrake) en Sefer Dachrania of het Boek der Herinnering (Zohar), etc.

We zien hiermee de ernst in van de leringen die in veel oude religies worden verkondigd: "eert uw vader en uw moeder" en ook de meer Oosterse vormen van voorouderverering zijn hierin te herkennen. Pas wanneer jij je vader en moeder vereert en accepteert, herkent en erkent, dan pas is het mogelijk aan jezelf te beginnen.

In wezen gaat het om respect; respect voor al dat leeft en jouw directe familiebanden en de voorzaten, in het bijzonder. Want wat zijn wij uiteindelijk? Niets meer, doch zeker niets minder, dan de opeenstapeling van kenmerkende eigenschappen die ons zijn meegegeven door hen die ons voor gingen en die wij zelf hebben aangepast en/of uitgebreid.

Ontken je (voor)ouders en je ontkent dus jezelf. Niet alleen fysiek, want al jouw genen heb je van hen gekregen, maar eveneens de kenmerken op het psychische en spirituele vlak. Leopold Szondi, een tijdgenoot van Freud, heeft vooral veel nadruk gelegd op deze laatste manier van benadering. Karakteristieke psychische trekken komen vaak in dezelfde genetische lijn voor en dat is ook de reden dat hij altijd de voorouders bij de diagnose betreft.

Kabbalah geeft exact de grondvormen weer van schepping en vernietiging, van goed en kwaad en van oorzaak en gevolg. Daarin weerspiegelt zich het basis idee van alles dat bestaat: we zijn geen losse brokken leven, maar een oneindige ketting aaneen geregen, die valt of staat bij de zwakste schakel.

Het is niet voor niets dat religie en ethiek ons continu wijzen op de waarde van goed doen, want wie goed doet, goed ontmoet.

Begin vandaag, begin bij jezelf. Dat is de eerste en belangrijkste stap en zie de rest zal volgen.

